

Orlogsskibe, som var til Stede, fik en klar og bestemt Forholdsordre. Der blev for at holde fremmede Krigsskibe borte patrouilleret omkring Paludans Flak, og Forholdsordren lød paa følgende: „Dersom Angreb paa den strandede Damper finder Sted om Dagen, bliver det sandsynligvis ved Undervandsbaad. Udkig efter Periskop indskærpes derfor. Besætning til Kanonerne mønstres hyppigt. Ses et Periskop, hejses Protestsignalet . . . og umiddelbart efter skydes. Ses Kølvandet af en Torpedo, styres straks med største Fart ud langs det, og det Sted, hvorfra Torpedoen formodes at være udgaaet, beskydes. Viser Periskopet sig, beskydes det. Beskydningen ophører, naar Torpedobaaden passerer Territorialgrænsen. Konstateres det, eller er der Sandsynlighed for, at Angreb vil finde Sted, hejses Protestsignalet, som belyses med Projektører, og Angriberne beskydes. Absolut Sikkerhed maa have for, at det sig nærmende Fartøj ikke er en tysk Jager, armeret Trawler eller overhovedet et tysk Krigsskib, som gaar med blændede Lanterner.“ Det vil heraf ses, at vore Orlogsskibe, som havde Ordre til at beskytte denne Damper, ikke havde Besked om at nøjes med en formel Protest, men havde Ordre til i paakommende Tilfælde at anvende alle til Raadighed staaende Midler.

Jeg har hørt det ærede Medlem Hr. P. Munch sige til Forsvar eller rettere til Undskyldning for, at han foretog disse Handlinger, som jo stod i stærk Strid med hans tidligere Teorier, at saaledes maatte han bære sig ad, thi Forsvarslovene af 1909 tvang ham dertil. Det er urigtigt. En Mand er for det første ikke tvunget til at foretage Foranstaltninger, der efter hans Overbevisning er til Skade, ja, vel oven i Købet en Fare for Landet, og desuden ligger flere af disse Foranstaltninger langt udover Forsvarslovenes Bogstav og Forudsætninger. Det gælder bl. a. Tunestillingen. Jeg har dernæst hørt det ærede Medlem sige, at han foretog disse militære Handlinger for at skaffe Ro i Landet, skaffe indrepolitisk Ro; han har ikke lagt Skjul paa, at de stred mod hans Overbevisning om, hvad der var nyttigt. Alle disse Penge udgaves efter det ærede Medlems Mening til Unytte. Efter sine tidligere Udtalelser maatte han bl. a. antage, at disse Foranstaltninger maatte medføre en Risiko, en Fare for Landet. Men det ærede Medlem brugte disse 355 Mill. Kr. til militære Foranstaltninger for at skaffe politisk Ro i Landet. Jeg har altid haft vanskeligt ved at forene denne Parade med den alvorlige Baggrund,

paa hvilken den radikale Regering handlede i de Dage. Jeg mindes en Tale af Hørup. Hørup sagde ved en Lejlighed i 1885: „Naar et Folks Fremtid staaer paa Spil, naar selve Grundbetingelsen for Folkets Tilværelse er under Debat, er det taabeligt at tro, at man kan fange Folks Øren med saa jammerlige Pillerier.“ Der var vel Dage i 1914, da man kunde sige, at vort Folks Fremtid stod paa Spil. Vi, der oplevede disse Dage, fik ogsaa Indtryk af, at den daværende Regering gjorde sig klart, at der stod de dyreste Værdier paa Spil, og at de handlede ud fra den alvorligste Ansvarsfølelse, men paa den Baggrund forekommer det mig, at Talen om, at man handlede, som man gjorde, for at blive fri for nogle politiske Spektakler, er jammerlige Pillerier. Det kan man ikke fange Folkets Øre med. Det er taabeligt at tro noget saadant. Endelig har jeg hørt det ærede Medlem anføre, at alle de andre Partier har stemt for det alt sammen. Javel. De har stemt for alt det, de fik Lejlighed til at stemme for, alt det, som det ærede Medlem ikke, benyttende sig af sin Ret, gennemførte administrativt. Jeg staaer her heller ikke for at bebrejde den tidligere Forsvarsminister, at han traf de Foranstaltninger, han traf, men jeg staaer her for at sige, at Verdenskrigens Erfaringer lærer os, at de Teorier, det ærede Medlem og hans Parti byggede deres Politik paa i 1909, er uholdbare i Virkelighedens Verden. De blød sammen, den Gang det blev Alvor. Danmark kan ikke indrette sit Neutralitetsforsvar paa anden Maade, end andre Lande gør det. Vi kan ikke afruste. Det kan ikke føre passiv Protestpolitik. Beviset er ført af det ærede Medlem Hr. P. Munch. Det kan ikke nytte at føre Oppositionspolitik, som ikke kan holde under Ansvar. Det Folk, som en Gang har set radikal Militærpolitik synke sammen under Ansvarrets og Alvorens Vægt, har faaet nok af den. Det vil se sig for i Fremtiden.

Jeg har nu udførligt omtalt de tre Holdpunkter, vi har for Orientering med Hensyn til Forsvarets Karakter. Om det fjerde Hovedpunkt, Folkenes Forbund, kan jeg fatte mig kort, idet den højtærede Forsvarsminister i sin Fremsættelsestale udførligt var inde herpaa. Og jeg kan ganske tiltræde, hvad den højtærede Forsvarsminister sagde herom. Forbundspagten bygger umiskendelig paa en Samvirken mellem Staterne til gensidig Sikring af deres Territorium, og denne Samvirken kan ikke finde Sted, uden at Staterne opretholder en vis Militærstyrke. Denne Styrke skal være